

Shrnutí výstupů z ODV 13. ledna 2022

Téma: Dialog

Potíž je jak v dialogu *uvnitř* katolické církve, tak *i mezi* církví a společností.

Uvnitř církve jsou podstatnou překážkou přehrady, které do velké míry určuje hierarchie: biskupové, kněží, laici. Mezi nimi je minimální „propustnost“ ve schopnosti brát příslušníky druhé skupiny jako rovnocenné partnery.

Druhým vážným problémem uvnitř katolické církve je *malá ochota* lidí *se* vůbec s ostatními *sdílet*. Je to jednak důsledek *strachu*, že mně někdo *odsoudí*, jednak *nezájmu* o společné *hledání pravdy*. Mnozí také už mají „*hotové názory*“ a nestojí o to, aby je případně museli změnit. Navíc *chybí* základní *komunikační dovednosti*, díky nimž lze vést věcnou, laskavou a z naslouchání vycházející debatu. To znemožňuje svobodně a kompetentně debatovat o závažných životních otázkách – sexualita, istanbulská úmluv, situace LGBT+ lidí, financování církve, klerikalismus atd. Současně to vytváří podhoubí pro různé *patologické formy (ne)komunikace* – fámy, pomluvy, dezinformace.

Za pravdu se pokládají zpravidla nějaké „závazné výroky“ či „učení“, nikoliv Pravda v silném významu jako Ježíš (který to o sobě dokonce řekl – jsem cesta, pravda a život). Tím se zbavujeme možnosti být stále „na cestě“ a s nadějí, že společně lépe pochopíme Boží výzvy (*Kde jsou dva tři v mém jménu, tam jsem já mezi nimi*).

Další potíž se ukazuje v *neschopnosti bratrsky přijímat lidi*, kteří jsou ve farnosti „*noví*“. Zejména ve větších farnostech si připadají „ztraceni“, nikdo jim neposkytne laskavé uvedení do místního společenství. Velmi by bylo třeba vytvořit *prostory pro setkávání* členů farnosti (i ostatních) *mimo bohoslužby*, neboť prostory klasických (barokních) kostelů neumožňují neformální společenské setkávání.

Problematické je většinou i *fungování pastoračních rad*. Kromě toho, že mnohde vůbec neexistují, tak často jsou jen formální „příkyvující suita“ pana faráře. Ani tato struktura tedy *neposkytuje potřebnou zpětnou vazbu*, která v katolické církvi zatím žalostně chybí na všech úrovních. Přitom bez funkční zpětné vazby nemůže dobře fungovat žádná živá skutečnost.

Ve vztahu ke společnosti máme *potíž* jak v *obsahu* (co nabízíme), tak *formě* (jak to uskutečňujeme). Výsledkem je, že jde více méně o míjení, navíc podporované tím, že představitelé, kteří jsou chápáni jako hlavní reprezentanti církve (zejména Dominik Duka), často posilují svým vystupováním předsudky a stereotypy vůči katolické církvi.

Ze strany většiny členů církve vztah vůči společnosti kolísá mezi „*strachem ze světa*“ a *nadřazeností nad „nevěřícími*“. Současně – zvláště mezi mladými – je pociťována značná bolest z toho, že k tomuto míjení dochází. To „rozdělení světů“ vnímají i ti, kteří se pokoušejí se společností navázat nějaké fungující kontakty (je to problém nejen římských katolíků).

Klíčovou podmínkou skutečného dialogu na všech úrovních je *opravdové partnerství*, které bere vážně druhého bez ohledu na jeho názory či původ. Nenechá se určovat stereotypy a předsudky. Přitom by schopnost druhým naslouchat, brát je vážně, neodsuzovat a posilovat naději byla za strany církve velmi žádoucí.

Nedaří se zprostředkovat hlavní poselství křesťanství: *Jsi jedinečně milován/milována Bohem*. Místo toho pořád *převládá obraz tuhé instituce*, která vyžaduje spoustu povinností, často nepochopitelných a jejich neplnění *tvrdě trestá*. Kromě toho, že jen málokdo z katolíků zatím zvládá dnešku přiměřené formy a nástroje komunikace (na rozdíl od protestantských církví a sekt), je *potíž v samotném „příběhu křesťanství*“. Pro dnešní dobu je naprosto nepochopitelné, že by se celý „projekt“ krásného stvoření dostal do stavu současného světa plného bolesti, trápení a nespravedlnosti kvůli dvěma „lidem“ (navíc naprosto nezařaditelným v rámci evoluce), kteří „neposlechli Boha“. A o nic méně nepochopitelné je, že kvůli nápravě pošle Bůh-Otec svého Syna na kříž. Nejde tedy jen o změnu „slovníku“, ale o celé pojetí základního rámce křesťanství (nejblíže k tomu měl asi Pierre Teilhard de Chardin a vysvětluje to i současný úspěch Richarda Rohra). Takový „nový příběh“ by také poskytoval *důvod k naději*, kterou mnohdy společnosti dlužíme.

Mediální komise při ČBK i na úrovni diecézí jsou zatím zcela z hlediska komunikace se společností „neviditelné“.

Organizační fakta:

Jednání synodního kroužku Skupiny pro sociální otázky ČBK, které proběhlo 8. 3. 2022 jako videokonference, se zúčastnilo sedm lidí – 4 muži a 3 ženy – ve věkovém rozpětí 25 až 70 let.